

CORDOBA STELELOR

VIOREL PÎRLIGRAS

KAN aştepta liniştit în fata uşii masive de fier. Omul de lângă el arunca ultimele priviri pe biletul său. Când totul i se păru în regulă, i-l întinse cu un zîmbet ceremonios.

— Vă reamintesc, domnule Kan, că timp de o oră va trebui să vă descurcaţi singur. Aţi semnat pentru asta, direcţiunea nu vă mai poate ajuta cu nimic din acest moment. Vă urez petrecere plăcută!

Cu aceste cuvinte deschise uşa de fier, lăsînd în faţa lui Kan o fereastră spre o lume magică. Fermecat, Kan coborî scările. Instinctul îl făcu să mai arunce o privire înapoi. În spatele său, orizontul era acoperit de o uriaşă navă spaţială. Din deschizătura uşii, omul îi mai zîmbi odată, apoi uşa de fier îl ascunse privirilor cu un zgomot surd. Privi din nou în faţă. O mulţime multicoloră îi ieşi în cale. Din tumultul de costume bizare, se desprinse silueta unui bătrîn.

— Bine ai venit, o, străine, în minunata lume a Cordobei stelelor! Atîta vreme cît vei avea gînduri curate, ca mai toţi călătorii astrali ce poposesc pe aceste meleaguri, simte-te ca peştele în propria-i apă. Eşti liber să guşti din frumuseţile Cordobei stelelor.

Spunînd aceste cuvinte, bătrînul îi anină de gît un superb, dar ciudat medalion. Privi cu interes încrustaţiile-i bogate. Când ridică din nou ochii, mulţimea şi bătrînul dispăruseră, făcînd loc largii perspective a unei pieţe baroce. Într-adevăr, între uriaşele ziduri ale ciudatelor clădiri, adevărate capodopere ale arhitecturii cosmice, îşi făceau loc miile şi măruntele bazauri ale negustorilor veniţi din cele mai diverse colţuri ale universului. Pentru doi orşi, puteai să-ţi umpli buzunarele cu perlele vii din Atrusia, care în cîteva luni îţi prefăceau casa într-o sculptură din sedef. Aici puteai auzi lăudîndu-şi mărfurile grodinii, cei ce se exprimă prin splendide imagini în relief. Aici puteai să închiriezi pentru o zi un focos inorog de pe Cruzia, ale cărui copite agravitaţionale te puteau purta pe cele mai înalte pajişti de nimbus-paradis. Aici puteai, să-ţi petreci seara în compania celui mai bun cocteil-electric, mai puternic decît orice băutură. Aici puteai cădea în transa minunatelor trupuri ale midorelor cele pătimaşe. Aici puteai

începe o viață nouă. Aici puteai pierde o planetă la ruleta tridimensională, aici puteai câștiga un tronson spațial pentru o picătură de apă meglavizată. Aici bețiile de culori, aici magia sunetelor cedre, aici cerul, aici pământul. Aici era Cordoba stelelor!

Kan privi buimăcit în jur, hipnotizat de complexul acela viu, care îi fura simțurile, care-i alunga gândurile. Se alătură bucuros grupului de petrecăreți care-l înconjurase repede cu veselia lor și care trăgeau vîrtos din sticla plină de nectar argintiu de Steb.

— Domnilor, începu cel ce părea șeful grupului, dar se opri pentru a înjura, într-o limbă necunoscută, o grasă geneveză, care-l îmbrîncise în trecere. Domnilor, precum spuneam, iată-ne în fața unui amuzant joc de societate, care mi-a luminat mintea în timp ce trupu-mi se chinuia a dovedi un splendid ghiveci de nercoze!

Aplauze și aprecieri șugubețe îl întrerupseră, obligîndu-l să efectueze o largă reverență în fața lor, după care, cu un gest scurt, potoli tumultul și reluă:

— Ei bine, domnilor, vă veți fi întrebat în ce constă acest joc de societate! Iată, așadar, despre ce este vorba: Prințesa de Guiler, minunata mea stăpînă, m-a rugat să-i aduc, la înapoierea mea pe Sarter, un suvenir minunat, care să-i țină trează admirația față de mine pînă în negura timpurilor! Așa că, rog pe domniile voastre să participe la acest joc, făcîndu-mi rost, din această Cordobă a visurilor, de un suvenir rar. Ca premiu ofer cîștigătorului, adică celui ce-mi va aduce cel mai original suvenir, un godar tînăr care cîntă, dansează și spune poveștile minunatei galaxii Hafera!

Cu strigăte vesele, petrecăreții se învoiră numaidecît și dispărură cu larmă și voie bună în haosul multicolor al pieței. Rămas singur, Kan o porni pe străduțele înguste, străjuite de bijuteriile arhitecturale ale hanurilor și reședințelor de odihnă. Deși își propusese să nu dea importanță jocului poznaș, se pomeni căutînd din priviri cele mai interesante subiecte de suvenir. Se pregătea tocmai se achiziționeze o splendidă piatră civiliană, în ale cărei sute de fețe, acordate fiecare pe alte lungimi de undă, descopereai mii de lumi, cînd privirea îi fu atrasă de o ciudată floare, aflată undeva pe balconul unei clădiri somptuoase, care exercita un fel de miraj prin miile de forme și culori ce se schimbau în inelul ei. Își spuse în sine că nimic nu putea fi mai potrivit și, din trei mișcări, se cățăără pe niște baloturi pînă la balcon. Escaladă balustrada și se repezi să culeagă floarea, cînd simți în ceafă o privire arzătoare. Întoarse repede capul și abia atunci văzu că ușa

din clădire era deschisă și că o minunată făptură îl privește cu ochi întrebători. I se păruse atât de firesc ca în această lume de vis orice să fie posibil, încât acum, prins cu mîța-n sac, se simțea ca un hoț. Roși, dar ochii ei îl subjugară pe de-a-ntregul. Se apropiară unul de altul și rămaseră așa, privind-se la nesfîrșit. Nu-și dădu seama cînd mîna lui mîngîie părul de abanos al fetei și rămase surprins cînd se trezi că strînge la piept, într-o lungă îmbrățișare, făptura delicată a acesteia. Se părea că acel sărut o să dureze etern. Bubuiturile din ușa îi trezi brusc, sfișietor de dureros. Ușa se deschise larg și în pragul ei apărură silueta bătrînului care-l întîmpinase la începutul sejurului. Cu un semn mic al capului aruncă spre ei vreo șase oameni îmbrăcați la fel. Ai fi zis o grupă de soldați. Evenimentele se precipitară. Fata făcu un pas înainte, acoperind protector trupul lui Kan, prea uluit ca să înțeleagă ceva. Cînd sesiză primejdia, era prea tîrziu. Cu mirare văzu că oamenii o înșfacă pe fată și dispar cu ea pe ușa din spatele bătrînului. Acesta surîse amar și plecă. Kan rămase cîteva clipe, apoi ieși în stradă. Jur-împrejur, lumea îl privea în tăcere.

— N-ai știut, oare, străine, că fata marelui ven al orașului este sacră? Că proorocirea spune că aceasta va trebui să moară la primul contact cu un străin?

Kan negă din cap. Omul continuă trist:

— Cordoba stelelor va cunoaște prima ei zi de doliu. Turnul de fildeș își așteaptă victima.

Gîndi că e un vis urît și, cu lacrimi în ochi, se trezi fugind ca un bezmetic în direcția turnului de fildeș. Sărea, îmbrîncea, lumea blestema în urma lui, acum se împiedica, se scula, își relua din nou nesfîrșita cursă printre oameni, printre mărfuri, prin labirintul de străduțe înguste. Se opri o clipă, lac de apă, atunci cînd ajunse în fata imensului edificiu de fildeș, pentru a căuta din ochi intrarea. Se dumiri mai tîrziu, după ce intrase, că în fața intrării cîțiva soldați încercaseră să-l oprească. Simți o durere în mîină, o privi, așa mînjită cu sînge, cum era, și înțelese că s-a bătut cu ei. N-avu timp să se mai gîndească la acest lucru, în fața sa se înălțau nenumărate trepte și uși și fata trebuia salvată. Simți că îi este extraordinar de frică pentru ea și își dădu seama că n-a ținut niciodată atât de mult la cineva. Apucă să vadă chipul luminos al fetei strălucind spre el, tîrîită de cîțiva soldați într-o încăpere a cărei ușa de fier se închise bubuind în urma lor. Un baraj viu îi ținea calea spre ușa. Începu o luptă disperată, mii de dureri îi săgetau trupul, dar nu se lăsă. Cu eforturi uriașe o deschise și se prăbuși

înăuntru. Mai izbuti să zărească ca prin ceață omul care se apleca asupra lui:

— Domnule Kan, ora a trecut. Mi-ar place să sper că v-ați distrat frumos, spuse acesta clătînînd cu compătimire din cap.

*

— Nu se poate!

— Ba da, domnule Kan, este exact cum vă spuneam.

Kan îl cercetă cu priviri furioase pe omulețul din fața sa, prea mic pentru masivul birou după care se ascundea.

— Supermașina de iluzii, continuă acesta, redă totul, pînă la cele mai mici amănunte. Am investit miliarde de dolari, domnule Kan, în construirea și programarea ei. Asta explică, desigur, costul ridicat al distracției clientului, timp de o oră, în altă lume.

— Nu asta mă interesează, ci faptul că pe Cordoba stelelor cineva moare din vina meal, strigă Kan.

— Oh, oh! Văd că n-ați înțeles nimic. Domnule Kan, vă repet încă o dată că toată povestea e fictivă, ea nu există, nici măcar Cordoba asta a stelelor nu există, totul e rodul imaginației mașinii.

— Imaginației supermașinii?

— Întocmai, domnule Kan. Este una din cele mai extraordinare mașini construite vreodată. Are atît de multe posibilități, noi am stabilit n+», încît cîteodată ne uimește chiar pe noi, totul pare atît de real încît...

— ...Ar putea fi adevărat?

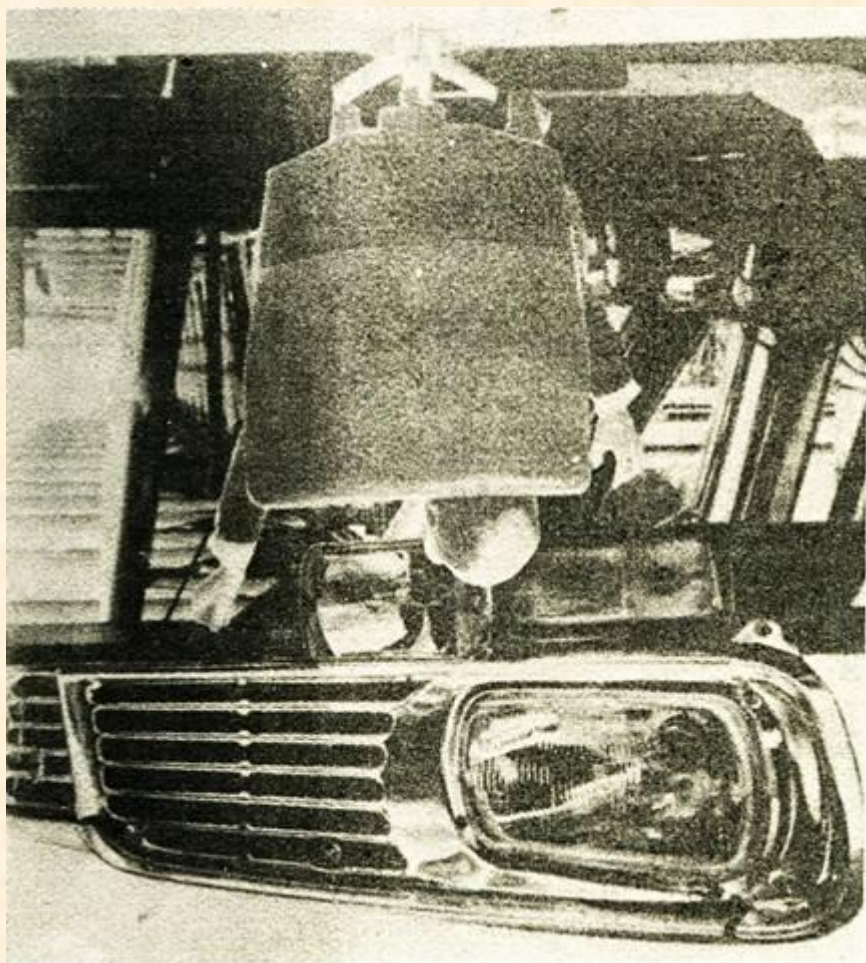
— O, nu, nu! tuși omulețul, vizibil jenat de faptul că mersese atît de departe. E un fel de a spune. La urma-urmei, e doar o mașină, noi o întreținem, noi o alimentăm.

— Dar ați putea, totuși, să-i sugerați să dea o întorsătură nouă, mai optimistă, poveștii de pe Cordoba, se învioră Kan.

— O, nu, domnule Kan, noi nu putem interveni cu nimic în activitatea mașinii. De fiecare dată născoceste altă poveste, merge pînă acolo încît nici noi nu știm ce-o să mai creeze, dar niciodată nu revine la aceeași variantă.

Kan ieși bombănind din biroul directorului, aruncă, la ieșire, o privire strălucitoare reclame: „PETRECEȚI O ORĂ DE NEUITAT ÎN ALTĂ LUME. FIRMA VISS VĂ STĂ LA DISPOZIȚIE!” și o porni aiurea pe străzile înguste. Deodată, ochii i se holbară și gura îi secă. Descoperise la

gît ciudatul medalion cu încrustații.
— Și totuși... țipă el.

DANUȚ UNGUREANU: „SOLO INSTRUMENTAL”